ש"מ בעלי חיים נדחים וש"מ דחוי מעיקרא הוי דחוי וש"מ יש דחוי בדמים בעי רבא חצייך בחצי פרוטה ותצייך בחצי פרוטה מהו כיון דאמר לה חצי פרוטה פסקה או דילמא מונה והולך הוא אם תימצי לומר מונה והולך הוא חצייך בפרוטה וחצייך בפרוטה מהו כיון דאמר לה בפרוטה ופרוטה פסקה למילתיה או דילמא כל ביומיה מונה והולך הוא את"ל כל ביומיה מונה והולך הוא חצייך בפרוטה היום וחצייך בפרוטה למחר מהו כיון דאמר לה למחר פסקה או דילמא הכי קאמר לה קדושין מתחלו מהאידנא ומגמר לא ניגמרו עד למחר שני חצייך בפרוטה מהו הכא ודאי בחד זימנא קאמר לה או דילמא אין אשה מתקדשת לחצאין כלל תיקו: בעי רבא שתי בנותיך לשני בני בפרוטה מהו בתר נותן ומקבל אזלינן והאיכא ממונא או דילמא בתר דידהו אזלינן והא ליכא תיקו בעי רב פפא בתך ופרתך בפרוטה מהו מי אמרינן בתך בחצי פרוטה ופרתך בחצי פרוטה או דילמא בתך בפרוטה ופרתך במשיכה תיקו בעי רב אשי בתך וקרקעך בפרוטה מהו בתך בחצי פרוטה וקרקעך בחצי פרוטה או דילמא בתך בפרוטה וקרקעך בחזקה תיקו ההוא גברא דאקדיש בשיראי רבה אמר לא צריכי שומא רב יוסף אמר צריכי שומא אי דאמר לה בכל דהו כולי עלמא לא פליגי דלא צריכי שומא אי דאמר לה חמשין ולא שוו חמשין הא לא שוו כי פליגי דאמר חמשין ושוו חמשין רבה אמר לא צריכי שומא דהא שוו חמשין רב יוסף אמר צריכי שומא כיון דאיתתא לא בקיאה בשומא לא סמכה דעתה איכא דאמרי בכל דהו נמי פליגי רב יוסף אמר שוה כסף הרי הוא ככסף מה כסף דקייץ

שוה

אף

בעלי חיים נדחים. אם נדחו ידחו לעולם ואיכא למ"ד (יומא דף סד.) אין דיחוי אלא בשחוטין אבל בעלי חיים שנדחו חוזרים ונראין ולדידיה קריבה הך בהמה כשחזר ולקח חליה: **דיחוי מעיקרא.** כגון זו שמתחילת הקדישה לא נראית ליקרב ואיכא למ"ד (בסוכה דף לג:) דפליג ואמר אין דיחוי אלא בנראה ונדחה: **יש דיחוי בדמים.** יש תורת דיחוי בדבר שאינו קדוש אלא לדמיו כגון זו שמתחלה לא הקדישה אלא לדמיה שתמכר ויקדשו דמי חליה שהרי ליקרב לחלאין לא היתה ראויה ואפ"ה חל עלה תורת דיחוי לדחות מעל המזבח לעולם ולא אמרינן אין דיחוי אלא בדבר שהוקדש לגופו ליקרב: **פסקה.** והוה ליה כמקדש לחלאין: **מונה והולך הוא.** ורישא דמילתא אמסקנא נמי קאי ולאו לחלאין הוא דהא חצי פרוטה לאו בר תפיסה הוא: **כיון דאמר בפרוטה פסקה.** ולא היה תחילת דבורו אלא לחליה וטעה לומר שמקדשין לחלאין: **כל ביומיה.** הואיל ובדעתיה לגומרו היום: **לשני בני.** והם גדולים ועשאוהו שליח לקדש: **או דילמא בתך בפרוטה.** דמידע ידע דבציר מפרוטה לא מקדשה ופרתו לא אמר על פרוטה אלא שתקנה לו כשימשכנה: **קרקעך בחזקה.** כשאחזיק בה: **לא צריכי שומא.** שישומו אותן שמאים קודם שתקבלם: **צריכי שומא.** וכיון שלא שמאום תחלה אינה מקודשת כלמפרש ואזיל: **בכל דהו.** התקדשי לי בהן כמו שהן דלא צריכי שומא דבציר מפרוטה לא שוו: **אי דאמר.** התקדשי לי בחמשים זוז והרי לך אלו בדמיהם: **ושוו חמשין.** מיהו לא שמאוה בקיאים קודם לכן:

שמע מינה בעלי חיים. פי' בקונטרס אם נדחו ידחו לעולם דאיכא למ"ד אין דיחוי אלא בשחוטין אבל בעלי חיים שנדחו חוזרים ונראים ולדידיה קרבה הך בהמה כשחזר ולקח חליה וש"מ דיחוי מעיקרא הוי דיחוי פי' כגון זו שמתחילת הקדישה לא נראית ליקרב דאיכא מאן דפליג דאין דיחוי אלא בנראה ונדחה וש"מ יש דיחוי בדמים פי' יש תורת דיחוי בדבר שאין קדוש אלא לדמיו כגון זו שמתחילה לא הקדישה אלא לדמיה שתמכר ויקדשו דמי חליה שהרי ליקרב לחלאין לא היתה ראויה ואפ"ה חל עלה תורת דיחוי לדחות מעל המזבח לעולם ולא אמרינן אין דיחוי אלא בדבר שהוקדש לגופו ליקרב וא"ת למה לי למימר הני תרתי ש"מ יש דיחוי בדמים ודיחוי מעיקרא והלא אי אפשר לדיחוי מעיקרא שלא יהא דיחוי בדמים ויש לומר דאשכחן דיחוי מעיקרא אע"ג שקדוש קדושת הגוף כדאמר ר' יוחנן פ' נגמר הדין (סנהדרין דף מז.) כגון אכל חלב והפריש קרבן ועבד עבודת כוכבים וחזר בו והואיל ונדחה כשעבד עבודת כוכבים משום דזבח רשעים תועבה ידחה ולאו דוקא נקט התם והפריש קרבן תחלה דה"ה עבד עבודת כוכבים ואח"כ הפריש קרבן דהשתא הוי דיחוי מעיקרא דהא ר"י הוא דאית ליה דיחוי מעיקרא הוי דיחוי אלא משום אידך מילתא דרבי יוחנן דמייתי התם אכל חלב והפריש קרבן ונשתטה וחזר ונשתפה דלא מצי למימר דנשתטה תחילה כיון דשוטה הוא לאו בר הפרשה הוא נקט נמי הפריש קרבן ועבד עבודת כוכבים ואשכחן נמי קדושת דמים אע"ג דלא הוי דיחוי מעיקרא כגון המפריש נקבה לפסחו וילדה זכר והוי קדושת דמים דאין פסח בא מנקבה ולא הוי דיחוי מעיקרא שהרי הולד ראוי להקריב ויש ספרים דגרסינן ש"מ קדושת דמים מדחה ומפרש דומה תמורתה מליקרב מדקתני ותמורתה כיוצא בה ולא נהירא דהא בכריתות (דף כח.) גבי מטמא מקדש עשיר שהפריש קן לכבשתו והעני הואיל ונדחה ידחה גרסינן נמי ש"מ תלת כמו בשמעתין והתם ע"כ אין לפרש קדושת דמים מדחה התמורה דאין תמורה בעופות אלא ע"כ היינו קדושה ואינה קריבה וא"ת למה ליה לרבי יוחנן לאשמועינן הני תלת מילי הא שמעינן לה בפרק מי שהיה טמא (פסחים דף צח.) ויש לומר משום דפלוגתא היא בפרק בתרא דכריתות (שם) דפליגי בה רבי שמעון בן יוחאי ורבנן מייתי דברי האמוראים ויש לתמוה אמאי לא פריך עלה דרבי יוחנן כי היכי דפריך בסוף כריתות (שם) עלה דרבי אושעיא דאמר מטמא מקדש עשיר שהפריש קן לכבשתו והעני הואיל ונדחה ידחה דפריך עלה מרבי שמעון מההיא דאמר המפריש נקבה [לפסחו קודם הפסח תרעה עד שתסתאב ותמכר ויביא בדמיה פסח] ילדה זכר ירעה עד שיסתאב וימכר [ויביא בדמיו פסח] ורבי שמעון אומר הוא עצמו יקרב פסח ועוד אדפריך עלה מרבי שמעון לסייעה עלה מדרבנן דקאמרי ברישא ירעה עד שיסתאב ועוד כיון דפריך מימילתא אדפריך מרבי שמעון דברייתא לפרוך מרבי אליעזר דמתני' דתמורה דתנן פרק אלו קדשים (דף יח:) גבי מפריש נקבה לעולה וילדה זכר רבי אליעזר אומר הוא עצמו יקרב עולה ויש לומר היינו טעמא דפריך מרבי שמעון משום דבההיא אפילו רבנן מודו דעד כאן לא פליגי רבנן עליה אלא בדבר דשייך ביה קדושת דמים סברי מינו דנחתא ביה קדושת דמים נחתא ביה נמי קדושת הגוף וקדושת הגוף לא הוי שהרי אין פסח בא מן הנקבה אבל גבי קן אפילו רבנן מודו שהרי אין קדושת דמים חלה בעופות ולמילתא דרבי יוחנן דהכא לא מצי לאותובי משום דהוה כי ההוא דהמפריש נקבה לפסחו ולאי הוה מותיב מרבי שמעון הוה אמינא לסייעיה מדרבנן וממילתא דר' אליעזר נמי לא מצי לאותביה משום דהוה יחידאה: **חצייך** בפרוטה וחצייך בפרוטה. ואם תאמר אמאי לא יועיל והא לא אמר לעיל דלא פשטו קידושין בכולה אלא משום דאיכא דעת אחרת ואינה מתרצה אלא למה ששומעת אבל אם היינו יודעים שמתרצה בכולה פשטו קידושין בכולה והכא גלי דעתה שמתרצה בכולה וי"ל דאי הוי מיירי דאמר לה בלשון קידושין אין ה"נ דהוו פשטו קידושין בכולה אבל הכא איירי דאמר לה הרי את מאורסת לי או כחד מהני לישני דלעיל (דף ו.): **חצייך** בפרוטה היום וחצייך בפרוטה למחר. כך אמר לה בפעם אחת: **שתי** בנותיך לשני בני. אומר ר"י דמיירי בבנות קטנות דקידושין דאב ניהו דאי בגדולות והאב מקבל קידושין בתורת שליחות פשיטא דבעי פרוטה לכל אחת דשליח לא עדיף ממשלחו דבתר נותן דקאמר לאו דוקא שהרי הנותן ע"כ בתורת שליחות בניו הוא בא ואי בתר נותן אזלינן הוי בעי שתי פרוטות כאילו הבנים בעצמם מקדשין אבל הבעיא היא אי בתר מקבל אזלינן לגמרי דשמא אין לחוש אלא שיקבל המקבל שוה פרוטה וצ"ל שבירר לאחד מהם כגון רחל לראובן ולאה לשמעון דאל"כ הוי קידושין שלא נמסרו לביאה: **בתך** ופרתך בפרוטה. כיון דפרה אין נקנית בכסף שדינא להו בתר בתו והדר בעי בתך וקרקעך דקרקע נקנה בכסף: **ורב** יוסף אמר צריכי שומא. קודם קידושין קאמר כדפי' בקונטרס ותימה דלקמן פ"ב (דף מח.) תניא גבי התקדשי לי (א) בשטר חוב וחכמים אומרים שמין את הנייר אם יש בו שוה פרוטה מקודשת ומשמע שמין את הנייר אחר קידושין ואע"ג דמתחלה שומת הנייר לא היתה ידועה ויש לומר דללישנא דאמר בכל דהו כולי עלמא לא פליגי איירי דאמר לה כל דהו וללישנא דבכל דהו נמי פליגי הכי קאמר ואם רוצה לקדשה בשטר שמין את הנייר מתחילה אם יש בו שוה פרוטה מקודשת כלומר אם שמוהו תחילה לאפוקי ממ"ד מקודשת אע"פ שאין בו שוה פרוטה מטעם שטר:

אף

עין משפט נר מצוה

נג א מיי' פ"ג מהל' אישות הל' י טוש"ע אה"ע סי' לא סעי' ז:

נד ב ג מיי' וטוש"ע שם:

נה ד מיי' פ"ו מהל' אישות הל' ח סמג עשין מח טוש"ע שם סעי' ה:

◆

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ורב יוסף וכו' בשטר וחכמים כצ"ל ותיבת חוב נמחק:

◆

תוס' רי"ד הזקן

פסקא למילתיה. והואיל ואמר חצי פרוטה לא כלום הוא. מונה והולך [הוא]. הוה ליה כאילו אמר התקדשי לי בפרוטה ועולה חציך בחצי פרוטה וחציך בחצי פרוטה. חציך בפרוטה מהו. דע כי טענת מונה והולך שייך טפי כשמחלק כל החשבון יותר מכשכולל האחד ומחלק כי הכי שאינו מחלק הפרוטה אלא האשה. ומסיק דאף כה"ג אמרינן מונה והולך הוא, הואיל ועביד תרי דבורי לחלק האשה ורוצה שהקדושין יחולו יחד. כל ביומיה מונה והולך. שהקדושין יחולו היום. שתי חציך בפרוטה. הכא לא מצינן למימר מונה והולך דהוא בדבור אחד אמר ולא שייך מונה והולך אלא כשעושה שני דבורים לחלק מניינא. בחד זימנא קאמר. והוא כאילו אמר כולך בפרוטה ומקודשת או דילמא אין אשה מתקדשת לחצאים כלל היכא דליכא טענה דמונה והולך. תיקו. הילכך בהני תרי בעיי קמאי הויא מקודשת ודאי דאמרינן מונה והולך ואידך בעיא ולא איפשיטא ומקודשת מספק. וכן דעת הרמ"ם ז"ל [אישות פ"ג ה"י]. ואיכא מאן דמפרש שני חצייך בפרוטה מהו דהדר ביה מההיא אוקימתא דאם תמצא לומר מונה והולך דלא ל, דסבר דאי אמרינן מונה והולך בתרי דבורי כ"ש הכא בחד דיבורא ופסק דבוריהו בעיא לא איפשיטא. והעיקר מה שפירשנו. תדע דאפילו כי אסיק דאמרינן מונה והולך בחצייך בחצי פרוטה הדר בעיא אי אמרינן מונה והולך בחצייך בפרוטה. ועוד היכי תני סיפא מילתא דסתמא ליה לרישא. לשני בני. ומיירי שהבנים עשו אביהם שליח לקדש. לא צריכי שומא. בקצת פירושים נמצא (ודוק) [דדוקא בשיראין] הוא ובקיאי כ"ע בשומא דידהו דדבר חשוב הוא וסמכא דעתה דאשה נמי בקיאה בהן שומא, אבל מידי אחרינא שאין ידוע שוויו כל כך עלמא מודה ל) דצריכי שומא. ומכאן יש להוכיח שאם קדשה בטבעת זהב כיון דדבר חשוב הוא ובקיאי כ"ע בשומא דידיה מקודשת ובלבד שלא יהיה בה אבן דהויא לא בקיאה בשומת האבן ולא סמכא דעתה. ע"כ. וקיי"ל דלית ליה לדרב יוסף ק) ללישנא בתרא דקיי"ל שוה כסף ככסף אע"ג דלא קייץ כי הך מסקנא דהכא דמסיק לעולם דלא שוי, הילכך אפילו קדשה בטבעת שיש בה אבן אם אמר בכל דהו דהיינו הרי את מקודשת לי בטבעת זו ודאי הויא קדושין גמורין ואי אמר לה בחמשין ושוי חמשי מצי למימר הכי. מיהו לדעת הרמ"ם [אישות פ"ח ה"ח] אין זה הדין

מסורת הש"ס

א) פסחים צח. יומא סד. כריתות כז. כח. תמורה כו: זבחים יב. נט. ב) [״ופרוטה״ ליתא בכת״י וברא״ש, ועיין רש״ש], ג) [ע׳ תוס׳ זבחים ל. ד״ה דקרין], ד) [״ושתי״ ליתא בכת״י], ה) [בכת״י נוסף: מי אמרינן], ו) [עיין תוס׳ לקמן ט ע״א ד״ה והלכתא, ובמהרש״א שם דלתוס׳ לא גרסינן ״נמי״], ז) [ברש״י רי״ף: שמאום], ח) [בדפו״ר: ונשתמד, וכן בהמשך], ט) [משלי כא, ועיין חולין ה ע״א - ע״ב], י) [עיין כריתות כז ע״א ובשטמ״ק שם], כ) [תמורה יט ע״א], ל) [בדפו״ר: לו, ועיין מהרש״ל], מ) [ושם ד״ה ש״מ], נ) [תוספתא תמורה פ״ב], ס) [בדפו״ר: דקרין], ע) [שם יט ע״ב], פ) [לקמן נא ע״א], צ) [מצ״ל מודה רבה לצריכי], ק) [מצ״ל ללישנא], ר) [נו ע״א ד״ה והלכתא].

◆

גליון הש"ס

גמ' בתר נותן ומקבל. עיין ב"מ עו ע"א:

◆

מוסף רש"י

בעלי חיים נדחים. בהמה שנדחית בחיים דהויא דיחוי גמור, שאף לכשנראית לאחר שנדחית ראויה אינה קריבה אלא רועה (פסחים צח.) ואע"ג דהדר מיתחזי לידחו לעולם משום דיחוי קמאי (תמורה כו:). דחוי מעיקרא. כגון זו שמתחלת הקדשה נדחית, הוי דחוי. ופלוגתא היא דאיכא למ"ד נראה ונדחה שוב [illegible]

◆

מוסף תוספות

א. שאם היה ראוי לקדושת הגוף לא היה דחוי מעיקרא. תוס' הרא"ש. ואם כן כיון דאמר דדחוי מעיקרו הוי דחוי שמעינן נמי דיש דיחוי בדמים. תוס' פסחים צח. ד"ה וש"מ. ב. ולא הוי דיחוי בדמים דתחלת הקדשו למזבח שהרי חייב חטאת אלא שאין יכול להקריב עד שיעשה תשובה. תוס' הרא"ש. ג. דאי משנשתטה שוטה שהפריש קרבן אין הקדשו הקדש. תוס' סנהדרין מז. ד"ה אבל. ד. משום דפליגי תנאי בבעלי חיים אי נדחין אי לא אשמעינן דר' יוחנן אית ליה כמ"ד בע"ח נדחין. תוס' תמורה כו: ד"ה ש"מ. [illegible]

[illegible] אמירה של מחר למחר הא ודאי ליכא למימר הכי. ריטב"א. ח. כיון שבו תלוי קידושיהן הוו כתר גופא. תוס' הרא"ש. ט. דהא אפי' אמר לה בכל דהו פליגי לאיכא דאמרי דבעינן דקייץ בשעת הקידושין. תוס' הרא"ש.

[illegible] ל) שומא. כדמפרש. בכל דהו. שלא אמר לה שהן שוין כך וכך אלא אמר לה התקדשי לי בשיראין אלו. לא סמכא דעתה. [illegible] שתשומי אותן. שוה כסף. דאמרינן בכל דוכתא ככסף, דוקא היכא דקייץ, שקצץ ערכו.

*אול' צ"ל: לא צריכים שומא ומקודשת.